

Chương 217: Chúng ta chia tay đi

Vì thế, lúc này Lâm Yên mới rớt cuộc yên tâm, tiếp tục mở miệng nói, “Chính là chuyện, chuyện tôi nói yêu ngài yêu chết đi sống lại cho nên mới sẽ lần lượt nổi dỗi ngài... Thật ra cũng không phải như vậy... Từ đâu tới cuối tôi đều không quen biết ngài... lần đó ở trên giường biệt thự của ngài cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ngài...”

Thân sắc của Bùi Duật Thành bình tĩnh giống như mặt biển không gió, lẳng lặng nhìn cô gái trước mắt: “Tại sao đồng ý quen nhau với tôi.”

Lâm Yên vẽ mặt đưa đám nói: “Vì bảo vệ tính mệnh... Tôi năm lần bảy lượt bắt kính với ngài, cho dù tính tình của ngài tốt đi nữa cũng sẽ không bỏ qua cho tôi, hơn nữa tôi cũng sợ cái ý thức kia sẽ còn khống chế thân thể của tôi tiếp tục làm chuyện bắt kính với ngài, nếu có thân phận bạn gái, sẽ không thành vấn đề, cho nên lúc ấy đâm lao phải theo lao, thật sự thực xin lỗi, là lỗi của tôi ...”

Ngón tay của Bùi Duật Thành từng cái gõ nhịp trên mặt bàn: “Thân hôn điên đảo, nhớ mãi không quên, ngày tương đem mong...”

Lâm Yên nghe từ trong miệng Bùi Duật Thành nói ra những lời mình đã nói trước kia, không hiểu sao cảm thấy có chút thẹn: “Đó cũng là bịa đặt lung tung vì

sợ ngài tức giận ...”

Bùi Duật Thành: “Tuột huyết áp.”

Lâm Yên nuốt nước bọt: “Lân đó tôi đi tìm ngài, thật ra là vì đi giải vây giúp Bùi tam thiếu ...”

Bùi Duật Thành: “Đêm nay thì sao?”

Lâm Yên: “Đêm nay... Đêm nay thật ra là bởi vì ngày hôm qua Bùi ảnh để đột nhiên gọi điện thoại cho tôi ... Kêu tôi gọi điện thoại cho ngài... Hẹn ngài đêm nay ra gặp mặt... Tôi cũng không biết tại sao...”

Bùi Duật Thành: “...”

Bên tai chỉ còn lại có tiếng gió đêm hô hô, bóng đêm đậm như mực. Qua thật lâu, thật lâu ... Lâm Yên mới rớt cuộc nghe được Bùi Duật Thành mở miệng: “Cho nên?”

Lâm Yên gãi gãi đầu, mở miệng nói một hơi: “Cho nên... Hay là ... Chúng ta ... Chia tay? Cũng không đúng... Thật ra không cần chia tay, ngay từ đầu chính là sự hiểu lầm... Thật là sự hiểu lầm... Hơn nữa... Thật ra Bùi tiên sinh ngài tiếp thu tôi hẳn cũng chỉ là mới lạ nhất thời chẳng? Lúc ấy ngài cũng đã nói không kết hôn...”

Bùi Duật Thành dùng ngón tay gõ mặt bàn, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh lại: “Lâm tiểu thư, cô giống như hiểu lâm ý của tôi.”

Lâm Yên: “Hiểu lâm?”

Bùi Duật Thành vẫn với giọng điệu ôn hòa lễ độ, không chút để ý mở miệng nói: “Tôi đã nói rồi, có thể không kết hôn, nhưng không có nói qua, có thể chia tay.”

Lâm Yên sững sốt: “...”

A?

Nghe được lời này, Lâm Yên lập tức rơi vào im lặng.

Cùng lúc đó, cô chậm chạp đi nữa cũng cảm giác được trạng thái của Bùi Duật Thành không đúng.

Lúc này, điều thuốc lá tại đầu ngón tay của Bùi Duật Thành đã đốt hết, hắn bóp đầu mẩu thuốc lá, dùng ngón tay dính mùi thuốc lá, chậm rãi phủ lên gương mặt cô gái, thở dài âm thanh vang lên bên tai cô gái, “Lâm tiểu thư... Tôi hối hận...”

Rõ ràng vẫn là tiếng nói “Lâm tiểu thư” giống như dĩ vãng, lại giống như một trận sấm sét nổ vang ở trong đầu Lâm Yên, mang đến một trận đau nhức.

“Chát” một tiếng, Lâm Yên theo bản năng một phát chụp bay tay Bùi Duật Thành, trên mặt tràn đầy vẻ chán ghét. Chờ lúc phản ứng lại, Lâm Yên mới theo kịp mình đã làm cái gì.

Mẹ nó! Cô làm gì!

“Bùi tiên sinh, thực xin lỗi... Tôi...”

Bùi Duật Thành nhìn mu bàn tay mình bị chụp đỏ, giọng khàn khàn giống như nỉ non tự nói, “Xin lỗi sao, tôi quả nhiên vẫn không có cách nào tiếp thu...”

“Cái gì?” Lâm Yên nhú mày.

Không đợi Lâm Yên phục hồi tinh thần, cô nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông giống như một tòa nhà giam che trời lấp đất bao phủ xuống cô: “Không có cách nào tiếp thu... Cô không phải tôi...”

“Lâm tiểu thư, tôi từ chối chia tay.”

.....